

съ гнусны поемы и романы, съ лъжемъдрованіе, съ приказки и съ всеѣкы другы лъжи.

Видѣли сме, че най голѣмый—тѣ обайникъ отъ писатели—ты—Волтеръ (душія—та му не бѣ чюжда за нѣкои и другы добры наклонности, нѣ бѣ раскривена отъ низкы страсти и отъ обезузданѣ волю да ся присмыва и да смѣши) написа весело еднѣ длѣгѣ поемѣ, за да ся присмѣе на женскѣ—тѣ честь, за да ся присмѣе на най голѣмѣ—тѣ героинѣ на отечество—то си, на великодушнѣ и злополучнѣ Іоаннѣ д'Аркъ. Госпожіа Сталь правдиво наричіа тѣмѣ книгѣ: *оскрѣбленіе на народнѣ—тѣ славѣ*.

И отъ тѣмны и отъ прославлены людіе и отъ живы и отъ умрѣли писатели, и отъ самѣ—тѣ безочливостъ на нѣкои жены, кои—то сѣ станѣли недостойны за срамливѣ—тѣ странѣ женскѣ, и отъ хыліады другы страны чясто ште чювашъ около себе си тойзи дѣхъ на невѣжество—то, кой—то выка: *мрази жены—ты?*

Отврѣли тойзи гнусенѣ съблазнѣ, или и ты истый—тѣ—сынѣ на женѣ, ште станешъ достоинѣ за омразѣ! Далечъ бѣди отъ оные, кои—то не почитѣтъ въ женскый—тѣ образѣ—майкѣ си. Потѣпчи оные книги, кои—то ѣ хулятъ и проповѣдовѣтъ волнодумство и распутство. Съ благородный—тѣ